

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinelliová
Jeho největší
pokušení

CAROL MARINELLIOVÁ

JEHO NEJVĚTŠÍ
POKUŠENÍ

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

už několikrát jsem se zmínil, že mám rád příběhy „na pokračování“. A zvláštní postavení mezi řadami podobného typu mají takové, kdy každý „díl“ napsala jiná autorka. Jak se asi mezi sebou domlouvají? A zrovna tento měsíc máme příležitost si jednu takovou knihu přečíst.

Možná si vzpomenete na březem a na povídku Caitlin Crewsové Princova ostudná aféra. Hlavním hrdinou byl Řek Zeus, který si svého času se třemi svými kamarády z různých zemí slíbil, že se nikdy ani jeden z nich neožení z lásky... protože zkrátka na lásku žádný z nich nevěří (jako zkušená čtenářka víte, jak takové nesmyslné závazky končí, že?). Tento měsíc se dozvíte více o Zeusově příteli, blízkovýchodním princovi Jagovi, jemuž se osudem v příběhu nazvaném Poušť jeho srdce stane krásná americká automechanička. Autorkou příběhu je Marcella Bellová a je to vůbec první kniha, kterou si od ní v češtině můžete přečíst.

V listopadu bude v knize od Vám dobře známé Maisy Yatesové pojmenované Začalo to pomstou hlavním hrdinou Vincenzo, italský kumpán naší povedené čtveřice, a v prosinci bude vše dovršeno knihou Jackie Ashendenové o dalším princovi, Rafaelovi, v příběhu, který na své české jméno teprve čeká.

Snad Vás setkání s pošetilými muži a jejich osudovými láskami potěší!

S láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

**JEHO NEJVĚTŠÍ
POKUŠENÍ**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Sicilian's Defiant Maid

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2022

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2022 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2023
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-9252-8 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-9253-5 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-9254-2 (PDF)

PROLOG

„Alicie, nelhala jsi? Nebylo by to poprvé,“ postěžovala si Beatrice.

„Ne, nelhala...“

Alicia se zamračila. Právě s Beatrice mířily po pěšině, jež vedla od jejich malé školy a ke klášteru, v němž od dětství žily. Cesta jim zabrala dobrých deset minut po rozeklaném pobřeží kraje u vesničky Trebordi na jihu Sicílie, a to i když běžely.

„Možná jsem něco málo zamlčela...“ přiznala Alicia, která se rozhodla, že je lepší se předem omluvit. „Promiň, jestli jsem nás tím dostala do potíží.“

„Už zas,“ pokárala ji Beatrice. „Být tvoje dvojče je občas dřina.“

Alicii její slova zahřála u srdce, a to i navzdory výčitce, jež se v nich skrývala, protože jí připomínala, že jsou rodina.

Přestože technicky vzato sestry, ani dvojčata, a už vůbec ne příbuzné nebyly.

U dveří kláštera je někdo zanechal několik týdnů po sobě, a tak jim jeptišky láskyplně přezdívaly dvojčata. Ty časy sice už dávno pominuly, Alicia a Beatrice si tak však říkaly dál, a také se za sestry považovaly.

„Byla jsi zase plavat s Dantem Schininou v řece?“ zeptala se Beatrice.

„Ne!“ Tentokrát Alicia mluvila pravdu. „Ragno nepřišel – říkal, že je na to už moc velký. Navíc voda v řece klesla. Její koryto už skoro vyschlo, tak co bychom tam dělali? Plavat se v ní nedá.“

Alicia přezdívala svému kamarádovi Dantovi *ragno*, tedy italsky pavouk, protože byl hubený, vytáhlý, samá ruka, samá noha.

„Díkybohu,“ zamumlala Beatrice. „Jinak bys měla pořádný malér.“

„Kvůli plavání?“ podivila se Alicia. Nechápala, proč by to mělo komukoli vadit.

„Nejen kvůli plavání. Víím, že kdykoli řeka vyschne, scházíte se na hřbitově.“

„Co je na tom špatného?“ Alicia pokrčila rameny. „Čtete si jména zesnulých.“

„Je to morbidní,“ podotkla Beatrice.

„Není.“

„A už zase lžeš – vždyť ani neumíš číst,“ připomněla jí Beatrice vyčítavě.

„To Ragno neví,“ opáčila Alicia pyšně.

Měla radost, že tento svůj nedostatek umí tak dobře skrývat. I Beatrice se to o ní dozvěděla teprve nedávno a od té doby nevycházela z údivu, že je její letitá kamarádka tak prohnaná.

„Ten kluk dělá jenom problémy,“ varovala ji Beatrice starostlivě.

„Mně ne.“

„Viděli vás, jak se držíte za ruce.“

„Ráda se s ním držím za ruce,“ namítla Alicia.

„Jeptišky si myslí, že se vy dva spolu...“ Beatrice se odmlčela.

„Spolu co?“ Při pohledu na Beatricin významný pohled Alicia začala předstírat dávení, protože už jen z představy, že by se se svým kamarádem líbala,

jí bylo zle. „Ale no tak – jsme kamarádi. Nic víc. Nechápu, proč jsou k němu všichni tak zlí.“

„Já k němu zlá nejsem,“ ohradila se Beatrice.

„Ale ano, jsi.“ Alicia sice měla svou kamarádku ráda, přesto byla odhodlaná bránit Ragna zuby nehty. Už proto, že na rozdíl od ní nikoho jiného neměl.

„Kdykoli se vy dva vidíte, je to poznat z toho, jak s ním mluvíš. Úplně stejně s ním mluví všichni ostatní.“

„Protože je to divoch. Většinu nocí přespává v chatrčích a krade –“

„Vejde,“ dopověděla za ní Alicia. „Na snídani.“

Beatrice se zarazila a po chvíli přikývla. „Jeho máma by se měla stydět.“

„To máš pravdu. Nechápu, proč se o svého jediného syna nestará. Přitom na nás je hodná,“ zamyslela se Alicia nahlas.

„Není vdaná,“ zašeptala Beatrice, když v klášteře vystoupaly po schodech a posadily se do křesel v čekárně před kanceláří matky představené.

„A?“ Alicia pokrčila rameny. „My jsme taky pravděpodobně nemanželské, a přesto se o nás jeptišky starají.“

„Nejde jenom o to, že není vdaná,“ sykla Beatrice. „Víš, jakými ošklivými slovy jí vesničané nadávají?“

„Ano,“ přisvědčila Alicia. „A to jenom proto, že je to včelařka. Přitom včely jsou krásné a prospěšné.“

„Doopravdy to včelařka není.“ Beatrice zavrtěla hlavou. „Jen jí tak místní přezdívali.“

„Proč?“ Alicia se zamračila.

„Protože rozdává med.“

„To nechápu,“ přiznala se Alicia.

Beatrice protočila panenky. „Ty toho opravdu moc nevíš. Ach jo, jak bych ti to mohla vysvětlit... Pánové z vesnice i okolí chodí k ní domů...“

JEHO NEJVĚTŠÍ POKUŠENÍ

„To už mi Ragno říkal.“ Alicia znovu pokrčila rameny. „Chodí si s ní hrát karty.“

Ani jí však neunikl sarkastický podtón, jímž ta slova Ragno pronášel, ani to, jak přitom obracel tmavě modré oči v sloup.

Alicia se otočila k Beatrice. „Co to znamená, že rozdává med?“

„To nevím,“ přiznala Beatrice.

„Vida, tak ty *taky* něco nevíš!“

„Ticho!“ okřikla ji Beatrice, protože to už ze dveří kanceláře matky představené vyšla sestra Angelique a pobídla obě dívky dál.

Poslušně vstaly a vydaly se ke dveřím. Jeptiška však Alicii gestem ruky zastavila. Bylo zřejmé, co tím chce dát najevo – Alicia má počkat venku.

Dívka se tedy opět posadila a usilovně přemýšlela, co provedla tentokrát. S Ragnem se viděla naposledy před několika týdny, k řece sama nechodovala a ani v klášterním obchodě nevykládala turistům vymyšlené báchorky o strašlivém osudu svých rodičů.

Ať už ovšem udělala cokoli, muselo to být něco hrozného, protože když se dveře po chvíli opět otevřely, Beatrice z nich vyšla úplně bledá a s vykulenýma očima. Při pohledu na Alicii zakroutila hlavou a naznačila ústy slovo *ne*.

A pak sestra Angelique pobídla Alicii, aby vešla dál, do pracovny matky představené...

Ani ne o minutu později Alicia křičela slovo, jež Beatrice jen ústy naznačila.

„Ne!“

Nemohla věřit vlastním uším.

„Matko představená, nemůžete nás přece rozdělit,“

naléhala zoufale. „Ne, ne, *ne!* Beatrice by s tím nikdy nesouhlasila. Tomu nevěřím!“

Abatyše si jen povzdechla.

„Nemůžete rozdělit dvojčata!“ prosila Alicia.
„Není to správné! Je to kru-“

Odmělčela se.

„Alicie, přestaň s tím nesmyslem,“ varovala ji matka představená. „Vždyť ani nemáte narozeniny ve stejný den. Nejste sestry ani dvojčata. Už si ten nesmysl vyžeň z hlavy. A pro Beatrice je to velká příležitost. Plné stipendium na dobré škole v Miláně si nemůže dovolit odmítnout. Promrhala by tím životní šanci.“

„Jenže je to tak daleko. Skoro až u Švýcarska.“

„Alicie, tvrdíš, že máš Beatrice moc ráda,“ připomněla jí matka představená.

„To mám –“

„V tom případě pro ni určitě chceš to nejlepší.“

To si Alicia opravdu přála, jenže se zároveň domnívala, že *ona sama* je pro Beatrice to nejlepší.

„Potřebuje mě,“ pověděla Alicia matce představené.

„Nemyslíš, že je to spíš naopak?“ zeptala se matka představená opatrně. Nechtěla ranit dívčiny city, ale zároveň bylo potřeba jí vysvětlit, jak se věci mají.

„Alicie, Beatrice je velice nadaná...“

To byla pravda. A další věc, v níž se obě dívky lišily. Zatímco Alicia se dosud nenaučila číst, natož psát, a její učitelé se obávali, že se to nikdy nenaučí, Beatrice měla v jednom kuse zabořený nos v knihách. Vynikala ve francouzštině a se zájmem studovala latinu. Ráda projížděla prstem po mapách a snila o tom, že jednou vyrazí do světa.

„Právě proto jsem vám to oznámila každé zvlášť,“

pokračovala abatyše. „Beatrice na tvé reakci na tuto úžasnou novinu velice záleží. Pokud by tě viděla plakat, stipendium by odmítla a nikam by nejela. A to by sis opravdu přála? Aby tvoje kamarádka zůstala zde, kde by jen marnila svým nadáním?“

Alicia mlčela a přemýšlela nad vším, co jí matka představená právě pověděla.

„Beatrice má jedinečnou příležitost vybudovat si dobrý život. Chtěla bys, aby strávila zbytek života v našem obchodě a prodávala ovoce z našeho sadu turistům?“ zeptala se matka představená. „Nebo v klášterních jeslích, kde by se starala o nalezená novorozeňata? Třeba by si našla práci v kavárně ve vesnici...“

„Mohla by pracovat v knihovně ve městě!“ namítla Alicia. „Má knihy moc ráda.“

„Koukám, že z tebe vyrostla sobecká mladá dáma,“ pokárala ji matka představená, již pomalu docházela trpělivost. „A rebelka, jak jsem se doslechla.“

To už se do jejich rozhovoru s velkým nadšením vložila sestra Angelique, jež si nikdy nenechala ujít příležitost, aby na Alicii nenechala nit suchou. „Alicia se držela za ruce s tím chuligánem Dantem –“

„Děkuju, vím o tom,“ zastavila ji matka představená a přimhouřila na Alicii oči. „Vidím, že se začínáš zaoblovat. Sestra Angelique tě vezme do skladu darovaného oblečení a pomůže ti najít vhodné spodní prádlo. Poté už bude čas na večerní modlitby. Využij ten čas k rozjímání. Věřím, že ti na Beatrice záleží, proto doufám, že se rozhodneš správně a nebudeš jí bránit v cestě za štěstím.“

Alicia se otočila k odchodu, když ji matka představená naposledy zastavila.

„A, Alicie, měla by sis pečlivěji vybírat, s kým trávíš volný čas.“

Věděla, že abatyše má na mysli Danta Schininu. Vědomí, že brzy ztratí Beatrice, Alicií otřásl, i proto byla odhodlaná svého druhého kamaráda bránit – protože to byl hodný chlapec, jenž si svůj osud nezasloužil.

„Vybírám pečlivě, matko představená. Mám jenom dva kamarády...“

„Máš jich mnohem víc.“

„Mám spolužáky, s kterými si hraju a povídám, ale skuteční kamarádi jsou vzácní.“

„Na to, co ti teď povím, jsi možná ještě moc mladá, Alicie, ale přesto považuju za nutné tě varovat.“ Matka představená se významně odmlčela. „Od jistých mladíků by se slušná mladá dáma měla držet dál –“

„Vždyť náš učite, že bezdomovcům a hladovějícím máme být hodní,“ namítla Alicia. Chytala se každého stébla, jen aby se mohla s Ragnem dál přátelit.

Matka představená ztěžka polkla. Jen neochotně musela uznat, že v tomhle má Alicia pravdu.

„A Dante Schininà je většinu dní obojí,“ dodala Alicia.

Ve skladu darovaného oblečení si Alicia převzala od sestry Angelique podprsenku, jež po mnoha práních dávno vybledla z šedé na růžovou, a poté se odebrala na mši do kaple.

Po modlitbách se vrátila do křídla kláštera, v němž byly ubytované všechny dívky, o něž se klášter staral, a kde Alicia sdílela s Beatrice prostý pokoj.

Před dveřmi do pokoje se zastavila. Mrzelo ji, že zde nejsou povolena zrcadla, takže si nemohla prohlédnout svůj obličej. Nechtěla, aby na ní Beatrice poznala, že plakala.

Vůbec to nechápala. Matka představená ji během

let mnohokrát potrestala za menší lži, jež Alicia napovídala svým spolužačkám i turistům, a teď po ní *požadovala*, aby lhala. Protože Alicia nechtěla, aby Beatrice odjela.

Sotva vešla do pokoje, Beatrice vstala ze své postele.

„Nikam nejdu,“ oznámila. „Řekla jsem jim, že pojedu, jenom když ty půjdeš se mnou.“

„Já jsem ale stipendium na tu nóbl školu v Miláně nedostala.“ Alicia se zasmála. „Neumím psát ani počítat, ale ty jsi chytrá, Beatrice. Měla bys jet.“

„To říkáš jenom tak.“ Beatrice zakroutila hlavou. „Brečela jsi.“

„Ano.“

„Nikdy nebrečíš.“

„Vyhubovali mi, že se scházím s Ragnem,“ svěřila se jí Alicia. „Měla jsi pravdu. Viděli nás, jak se držíme za ruce. Prý si mám lépe vybírat přátele.“

„Přísahaly jsme, že nás nic a nikdo nerozdělí. Že jsme dvojčata.“

„Jenže my nejsme dvojčata,“ připomněla jí Alicia. „Nejsme ani sestry.“

„Ve svých srdcích ano.“

„To máš pravdu,“ souhlasila Alicia. „A proto se musíš dobře učit. Až budu dost stará, přijedu do Milána za tebou a uvidím na vlastní oči, jak se ti dobře vede.“ Přinutila se k úsměvu a stiskla Beatrice ruku. „A pak budeme zase spolu.“

PRVNÍ KAPITOLA

Milán

Alicia se jako obvykle probudila ještě před budíkem a jako obvykle ještě chvíli zůstala v posteli.

Dnes však nebyl obvyklý den.

Tma za okny jí nevadila. Ticho však ano.

Znamenalo samotu.

Nepřítomnost blízkého člověka.

Usínání, aniž by jí kdokoli popřál *buona notte*.

A že nemá nikoho, kdo by jí ráno popřál *buongiorno*.

Neustále si proto musela připomínat, že i kdyby zůstaly s Beatrice v kontaktu, stěží by ve dvaceti osmi letech spaly společně v jednom pokoji.

Alicia si však představovala, že pokud ne v jednom pokoji, sdílely by aspoň společný byt. Nebo se jednou týdně sešly na oběd.

Byla by vděčná i jen za to, kdyby si čas od času za telefonovaly, aby se dozvěděla podrobnosti o Beatricině jistě zářné kariéře. Nebo by se nad koktejly bavily Aliciinými katastrofickými zážitky ze schůzek s muži.

Aspoň by si nepřipadala tak sama a měla by kamarádku, již by se mohla svěřit se vším, k čemu po

JEHO NEJVĚTŠÍ POKUŠENÍ

Beatricině odjezdu z Trebordi došlo – se zakázanými doteky u řeky, s milováním v polorozpadlé chatrči...

Mohla by se jí svěřit i se studem, zlomeným srdcem a očima pro pláč, jež jí zbyly po skandálu, který jí málem zničil.

A s bolestí, již v sobě nesla ode dne, kdy musela z milovaného ostrova odejít.

Alicia pevně zavřela oči. Dodnes nebyla schopná na tu dobu myslet, protože jí připomínala, jak je osamělá.

A jak byla osamělá celý život.

Navzdory potokům slz, příslibům, že si budou psát každý týden, a naději, že se jednoho dne opět setkají, od Beatricina odjezdu z Trebordi obdržela Alicia od své kamarádky jen dvě pohlednice.

Trebordi... Vesnice nad třemi rozeklanými útesy, jež mizely v hlubinách Středozevního moře. Jak jen se jí po těch útesech, na nichž strávila celé dětství, stýskalo!

Alicia se dnes probudila s novou dávkou odhodlání.

Už brzy Beatrice po mnoha marných pokusech najdu. Pevně tomu věřím! A pokud bude stát bůh na mé straně, dnes se mi konečně podaří dosáhnout cíle a setkám se opět s Dantem. Ten mi mou kamarádku určitě pomůže najít!

Už dávno mu přestala přezdívat Ragno.

Nikdy si nedovolila myslet na něj moc dlouho, a už vůbec ne na zakázané ovoce, jež s ním jednou jedinkrát v chatrči u řeky okusila.

Kdysi krásnou vzpomínku na chvíle, jež spolu strávili, a rozkoš, kterou si navzájem přinesli, pošpinily události, k nimž došlo přesně devět měsíců od toho osudného dne.

Alicia se krátce osprchovala, oblékla si spodní prádlo a krásné volné šaty a obula sandály. Dodnes měla všechno oblečení z druhé ruky, ale aspoň si ho vybírala sama.

Vyšla ze své maličké garsonky, kterou si pronajímala na kraji města, a seběhla několik pater do přízemí. Výtah v domě nebyl, Alicii to však nevadilo.

Do práce to měla patnáct minut pěšky, a do rozednění zbývala ještě hodina, když se před ní vynořila katedrála Nanebevzetí Panny Marie. I po deseti letech v Miláně ji pohled na katedrálu bral dech. Byla to impozantní a působivá budova. Alicii připomínala nejvybranější cukrářské zákusky zdobené do nejmenších detailů.

„Pomoz mi,“ zašeptala Alicia do ticha. „Prosím. Pomoz mi dosáhnout mého cíle. Pomoz mi, ať se mé cesty zkříží s Dantem a ať mi pomůže najít Beatrice.“

Pohlédla na luxusní hotel, v němž pracovala, a na jeho nejvyšší podlaží, kde nejspíš právě teď spal jistý muž.

Dante.

Netušila, jak se chudý kluk ze sicilské vesnice Trebordi vypracoval k takovému bohatství, že si mohl dovolit střešní apartmá jednoho z nejluxusnějších hotelů v tomto městě vyhlášeném láskou k módě. Nevěděla ani, nakolik se Dante nejspíš během let změnil. Nebo zda si ji vůbec pamatuje...

Věděla ovšem, že Dante Schininà je nyní velmi bohatý. A že ho nenávidí za to, co tehdy před lety způsobil... a o čem se dozvěděla až devět měsíců od onoho dne.

Pokud má ovšem Beatrice najít, bude po svém boku potřebovat právě tohoto bohatého muže, a kvůli dávné kamarádce byla ochotná potlačit hrdost.